

Niemand wist wat er tusschen mij en den kommandant was gebeurd, en een dolle gedachte schoot door mijn geest. Ik was door alles heen van hartstocht, maar dit verontschuldigt mij niet. Als de kommandant slaapt, dan kan ik gerust naar wal gaan, tegen 11 uur kom ik terug en niemand zal 't merken — en ik deed eenige druppels laudanum in het drankje....”

Hij zweeg een poos, overweldigd door de herinnering.

„En toen, en toen!” drong Rose aan.

„Hij dronk het; niets vermoedend nam hij 't kelkje uit mijn hand. Ik zie hem nog voor mij met zijn edel hoofd, zijn heldere oogen, die jij van hem hebt, Rose! Hij zat onder een klein palet, waarop het portret geschilderd stond van een lief meisje tusschen de bloemen, dat was zijn eenig aangebeden kind, Marietje! hij zag me aan, zooals jij mij nu aankijkt, Rose, en toen bracht hij het glaasje aan de lippen en op het oogenblik dat hij dronk was 't of alles van mij wegspoelde, mijn zotte gril, mijn kinderachtige toorn, ik zou alles hebben gegeven als hij nog drinken moest, dan had ik het drankje in zee geworpen. Ik ging heen, een half uur later vroeg ik zijn oppasser of ik hem spreken mocht. Hij sliep, werd mij geantwoord en ik ging gerust naar wal; maar ik was toch niet gerust, tevergeefs zeide ik mijzelf, dat ik de maat wel wist, die toereikend zou zijn om hem een slaap van enkele uren te bezorgen; ik zocht mij te verstrooien, te bedwelmen. 't Gelukte mij maar al te goed, ik kon dien nacht niet meer aan boord komen, den volgenden morgen werd ik eerst wakker uit mijn roes.... men kwam mij roepen, de kommandant was dood in bed gevonden....”

Hij stond op, rukte heftig aan zijn halsboord en ging een paar stappen verder. Rose Marie staarde hem aan, doodsbleek, onbewegelijk, alleen haar handen schoof zij zenuwachtig, rusteloos over elkander.

„Maar, oom, kan het geen natuurlijke oorzaak hebben gehad?” vroeg zij bevend.

Hij schudde het hoofd. „Neen, kind, daar mag ik mij niet mee vleien; ik had hem te veel gegeven van den slaapdrank.”

„Toen is mijn ziel wakker geworden, Rose, en geheel wakker ook,” ging hij voort na een oogenblik, „hoe ik die uren heb doorgemaakt zonder mij te verraden, ik weet het niet; er was niemand, die iets vermoedde van het aandeel, dat ik had in zijn plotselingen dood; men wist dat Doremael van van Asperen niet gezond was, dat hij leed aan hartkloppingen; ik moest het lijk schouwen met een paar andere doktoren, „anevrisme” werd er als de oorzaak van den dood opgegeven; ieder had er vrede mede, ieder behalve ik! Neen, ik heb mijn schuld niet openlijk bekend, mijn eerste gedachte, mijn eerste zorg was instinctmatig mijn misdaad te verbergen voor ieder en ik schijn in mijn wanhoop de kracht gevonden te hebben om mij goed te houden, maar toen daarna.... toen alles afgelopen was, ô toen liet mijn ziel mij geen rust meer, ik had haar een moord laten doen, en wat ik ook aanvoerde tot mijn rechtvaardiging, het hielp niets; duizendmaal was ik op 't punt mij aan den wereldlijken rechter over te leveren en de straf, welke mij opgelegd